

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2013, čj. LOJ/1250/2013, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2013, čj. 9 A 73/2013 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2013, čj. LOJ/1250/2013, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 20 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Odvysíláním upoutávky na pořady „Konkurz pro Playboy“, „ATP Masters 1000: Cincinnati“ a „Netopýři: chuť krve“ dne 13. 8. 2012 v 19:34 hodin na programu Fanda žalobkyně porušila povinnost nezařazovat do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 3. 7. 2013, čj. 9 A 73/2013 – 31, zamítl. Rozsudek městského soudu je stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

4. Stěžovatelka nesouhlasila se způsobem, kterým městský soud vypořádal žalobní námitku týkající se dopadu výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání na aplikaci § 63 odst. 1 písm. b) a c) tohoto zákona. Tuto námitku je třeba posoudit obecně, bez ohledu na to, zda se jedná o správní delikt, za který lze uložit sankci odnětí licence, či nikoliv. Způsob, kterým městský soud vyložil § 63 odst. 1 písm. b) a c) zákona o vysílání, by vedl ke dvojímu režimu zákona o vysílání, a to (1) pro správní delikty, za které je možné odnětí licence, přičemž porušení zákona podle § 63 odst. 1 písm. b) a c) zákona o vysílání by se hodnotilo samostatně pro každý program provozovaný tímž provozovatelem, a (2) pro správní delikty, které nemohou vést k odnětí licence, přičemž upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání by se posuzovalo společně pro všechny programy provozované jedním provozovatelem. Stěžovatelka uzavřela, že při výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání je třeba posuzovat porušení zákonných povinností samostatně pro každý program téhož provozovatele, protože každý program je provozován na základě zvláštní licence.

5. Podle stěžovatelky městský soud posoudil splnění podmínky předchozího upozornění na porušení zákona v rozporu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 101, č. 2632/2012 Sb. NSS. Totožnost skutku není v případě erotických scén dána pouze tím, že scéna má erotický obsah, aniž by bylo posouzeno, jakým způsobem je erotický obsah ztvárněn a jak vyznívá v kontextu upoutávky. Otázkou předchozího upozornění se bude zabývat rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (viz řízení vedené pod sp. zn. 8 As 85/2012), stěžovatelka se přitom ztotožnila s názorem předkládajícího senátu a dovodila, že podmínka předchozího upozornění nebyla splněna.

6. Stěžovatelka setrvala na názoru, že zohlednění celkového postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu při stanovení výše pokuty bylo nezákonné. Hodnocení mělo být provedeno pouze ve vztahu ke konkrétnímu správnímu deliktu, ke kterému mělo dojít odvysíláním upoutávky na program Fanda.

7. Podle stěžovatelky byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný i pro nedostatek důvodů. Soud se nedostatečně vypořádal s námitkou, podle níž je nutno posuzovat porušení povinností samostatně pro každý program provozovaný tímž provozovatelem, zejména v části odůvodnění, kterou se soud vypořádal s poukazem stěžovatelky na možný dopad výkladu zákona na aplikaci sankce odnětí licence. Městský soud dostatečně nevysvětlil, proč jsou argumenty stěžovatelky nepřipadné, jedná-li se v dané věci o správní delikt, za který je možno uložit sankci odnětí licence, a z jakého důvodu by měl být pojem

provozovatel vykládán odlišně pro správní delikty, za které lze uložit sankci odnětí licence a za které nikoliv.

IV.

8. Žalovaná se ztotožnila se závěry městského soudu týkajícími se typové podobnosti skutků a účinnosti předchozího upozornění na pořad odvysílání na jiném programu téhož provozovatele. Poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, podle kterého je třeba spatřovat shodu upozornění a pokuty v tom, zda provozovatel věděl o dopadu, který bude mít odvysílání daných prvků.

9. Obsah kritérií pro stanovení výše pokuty i jejich popis považovala za logický. Nespokojenost stěžovatelky s jejich vypořádáním nemůže být důvodem pro nepřezkoumatelnost. Sankční ustanovení zákona o vysílání neurčují, jak má žalovaná hodnotit kritéria pro stanovení výše sankce nebo co má být jejich obsahem. Žalovaná odůvodnila výši pokuty podrobně a přezkoumatelně.

10. Podle žalované se městský soud vypořádal se žalobními námitkami dostatečně.

V.

11. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na bod 41 usnesení čj. 6 As 26/2010 - 101, který svědčí jejímu názoru, že splnění povinnosti podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je třeba posuzovat samostatně pro každý program provozovaný týmě provozovatelem.

VI.

12. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

13. Kasační stížnost není důvodná.

14. Stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně posoudil splnění podmínek účinnosti předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání vymezených v usnesení čj. 6 As 26/2010 – 101.

15. Otázkou předchozího upozornění se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2014, čj. 8 As 85/2012 – 88. Dovedil, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je způsobilým podkladem pro uložení sankce za následná porušení zákona, resp. podmínek licence, pokud je s ohledem na obsah upozornění zřejmé, že následné porušení je svými skutkovými okolnostmi typově obdobné tomu, na jehož závadnost již byl provozovatel upozorněn, a je i shodně právně kvalifikováno. Rozšířený senát připustil, že tento výklad může vést v některých hraničních případech k obtížím při posouzení, zda je určité porušení zákona „kryto“ předchozím upozorněním v obdobné věci. Při jejich řešení je namístě celkový pohled na povahu pořadu či jiné části vysílání, jež jsou předmětem zkoumání, na účel jejich vysílání, jakož i na porušené povinnosti.

16. V posuzované věci byla podle žalované podmínka stanovená v § 59 odst. 1 zákona o vysílání naplněna, protože stěžovatelka byla již dříve upozorněna na porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) tohoto zákona, kterého se měla dopustit odvysíláním upoutávky „Erotika každou neděli po půlnoci“ dne 15. 12. 2011 ve 21:34 hodin na programu Nova Cinema (čj. DRD/180/2012). Tato upoutávka obsahovala explicitní sexuální scény, jejichž cílem bylo vzbudit sexuální vzrušení, což mohlo ohrozit mravní vývoj dětí a mladistvých, a to především předčasným probuzením zájmu o sexuální oblast.

17. Městský soud konstatoval, že oba případy mají shodné podstatné rysy. Jedná se o upoutávky obsahující scény zjevně erotického charakteru, které jsou způsobilé vyvolat u dětí předčasný zájem o sexuální oblast. Oběma je rovněž společné, že vymezují, kdy je možné shlédnout prezentované scény ve větším rozsahu, čímž mohou ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých.

18. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožnil. Upozorněním čj. DRD/180/2012 byla naplněna podmínka předchozího upozornění na porušení zákona o vysílání. Skutkové okolnosti tohoto případu byly obdobné jako v nyní posuzované věci - v obou případech stěžovatelka odvysílala v době od 6:00 do 22:00 hodin upoutávky, které obsahovaly scény erotického charakteru, způsobilé vyvolat u dětí a mladistvých předčasný zájem o sexuální oblast. Obě upoutávky nadto upozornily na dobu, kdy je možné shlédnout prezentované scény ve větším rozsahu. Žalovaná popsaná jednání shodně právně kvalifikovala – spatřovala v nich porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. povinnosti nezařazovat v uvedené době do vysílání pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

19. Soud neshledal významným, že se nyní sankcionované jednání týkalo scén, jejichž erotický charakter byl dán spíše verbálními prostředky, zatímco v případě upozornění byla erotická povaha upoutávky dána zejména prostředky obrazovými. Závadné charakteristické prvky obou jednání byly shodné, přičemž tato shoda byla *prima facie* zřejmá – jednalo se o upoutávky zjevně erotické povahy způsobilé u dětí a mladistvých podnítit zájem o sexuální oblast.

20. Podmínky účinnosti předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, vymezené rozšířeným senátem v usnesení čj. 8 As 85/2012 – 88, proto byly naplněny. Stěžovatelka na základě předchozího upozornění musela vědět, že odvysíláním upoutávky obsahující scény erotického charakteru v době od 6:00 do 22:00 hodin porušuje svoji zákonnou povinnost a dopouští se deliktního jednání.

21. Stěžovatelka dále namítla, že žalovaná nesplnila povinnost předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, protože porušení zákonných povinností je třeba posuzovat pro každý program provozovaný shodným provozovatelem samostatně.

22. Ani tato námitka nebyla důvodná. Podle rozsudku ze dne 23. 12. 2013, čj. 8 As 83/2013 – 39, „žalovaná je povinna upozornit provozovatele vysílání ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání ve dvou případech, a to pokud porušuje podmínky udělené licence nebo povinnosti stanovené zákonem o vysílání. Je nepochybné, že v prvně jmenovaném případě, tj. v

případě porušení podmínek licence, se předchozí upozornění musí vztahovat na porušení podmínek téže licence. Porušení podmínek licence úzce souvisí pouze s určitou licencí, je proto žádoucí, aby provozovatel vysílání byl sankcionován za porušení podmínek určité licence pouze v případě, že byl upozorněn na porušení podmínek téže licence již v minulosti. V případě druhém, tj. při porušení povinností stanovených zákonem o vysílání, je situace odlišná. V tomto případě totiž provozovatel vysílání porušuje povinnost, která mu vyplývá přímo ze zákona (nikoliv z určité licence). Jedná se o obecnou povinnost, která se váže k provozovateli vysílání, nikoliv k jednotlivým licencím či programům. Provozovatel ji proto musí plnit v rámci všech svých licencí. [...] Lze tedy uzavřít, že regulátor splní podmínku pro uložení sankce stanovenou v § 59 odst. 1 zákona o vysílání i tehdy, pokud se předchozí upozornění na porušení zákonné povinnosti vztahovalo k jinému programu téhož provozovatele (provozovanému na základě odlišné licence). Je totiž nepochybné, že provozovatel vysílání si je vědom protiprávnosti určitého jednání, pokud byl na jeho závadnost, zejména s mírou totožnosti jako v nyní posuzované věci, již v minulosti upozorněn.“

23. Byť se skutkový rámec věci řešené v citovaném rozsudku částečně lišil od nyní posuzovaného případu, byly uvedené závěry aplikovatelné i v nyní posuzované věci. Stěžovatelka porušila povinnost nezařazovat v době od 6:00 do 22:00 hodin do vysílání upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých [§ 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání]. Tato povinnost vyplývá provozovateli vysílání obecně ze zákona a není vázána pouze ke konkrétnímu programu, resp. licenci. Provozovatel vysílání je povinen ji dodržovat ve vztahu ke všem jím provozovaným programům, resp. licencím. Stěžovatelka porušila uvedené ustanovení obdobným jednáním i v minulosti, na což ji žalovaná upozornila. Stěžovatelka si tedy nepochybně musela být vědoma, že zařazením předmětné upoutávky do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin porušuje povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání.

24. Lze tedy uzavřít, že byť se předchozí upozornění vztahovalo k upoutávce vysílané na jiném programu stěžovatelky, podmínku stanovenou v § 59 odst. 1 zákona o vysílání je nutno považovat za splněnou. Stěžovatelka totiž byla v minulosti upozorněna na porušení stejné zákonné povinnosti odvysíláním upoutávky s obdobnými závadnými prvky.

25. Stěžovatelka dále vytkla městskému soudu, že se nedostatečně vypořádal se žalobní námitkou týkající se dopadu výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání na aplikaci § 63 odst. 1 písm. b) a c) tohoto zákona.

26. Městský soud uvedl, že § 63 odst. 1 písm. b) a c) zákona o vysílání se v posuzované věci neužije, protože se aplikuje pouze v případě porušení povinností stanovených v § 32 odst. 1 písm. a), c), d) a e) tohoto zákona nebo porušení licenčních podmínek. Tento závěr z hlediska přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí obstál. Soud vysvětlil, z jakého důvodu není stěžovatelčin odkaz na § 63 odst. 1 zákona o vysílání pro věc rozhodný. Zároveň nebyl důvod, aby soud posoudil tuto námitku „obecně“, jak se stěžovatelka domáhala. Námitka se totiž mýlela s předmětem řízení o žalobě, kterým bylo porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. správní delikt, který nemůže vést k uložení sankce odnětí licence podle § 63 tohoto zákona.

27. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s popsáním závěrem městského soudu. Ustanovení § 63 odst. 1 zákona o vysílání nelze v posuzované věci aplikovat, protože se nevztahuje k porušení povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, za které byla stěžovatelka sankcionována. V dané chvíli je proto námitka pouze hypotetická (srov. rozsudek čj. 8 As 83/2013 – 39).

28. Stěžovatelka setrvala na názoru, že při stanovení výše pokuty nelze zohledňovat celkové postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu podle jím provozovaných programů a služeb. Hodnocení je třeba provést ve vztahu ke konkrétnímu správnímu deliktu.

29. Městský soud uvedl, že se žalovaná pokusila zjistit údaj o sledovanosti upoutávky u Asociace televizních organizací, která jej však pro nesouhlas stěžovatelky nemohla poskytnout. Žalovaná proto při hodnocení kritéria postavení provozovatele vysílání oprávněně přistoupila k hodnocení stěžovatelčina postavení jako subjektu působícího na mediálním trhu.

30. Nejvyšší správní soud tomuto hodnocení obecně přisvědčil a dodává následující. V rámci hodnocení kritéria „postavení provozovatele na mediálním trhu“ žalovaná uvedla, že stěžovatelka je dominantní subjekt, provozuje vysílání celoplošně, proto jej může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70 % obyvatel České republiky. Porušení zákona tedy může mít dopad na velké množství diváků, s čímž je spojena zvýšená odpovědnost stěžovatelky. Ta je vysoká s ohledem na celoplošnost vysílání i ve srovnání s regionálními a místními provozovateli televizního vysílání. Žalovaná dále vyjmenovala programy a služby, které stěžovatelka provozuje na mediálním trhu. Zhodnocení tohoto kritéria bylo jasné, přesvědčivé a dostatečné. Žalovaná vycházela především z celoplošnosti vysílání programu fanda a možného zásahu divácké veřejnosti tímto programem. Byť žalovaná uvedla, jaké programy stěžovatelka provozuje, z rozhodnutí nevyplývá, že by při stanovení výše sankce tuto skutečnost nějak zohlednila.

31. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

32. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Jan Passer
předseda senátu